

Sygn. akt II Ca 288/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Marek Boniecki**

Sędziowie: **SSO Teresa Strojnowska**

SSO Rafał Adameczyk (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa R. K. i D. K.

przeciwko W. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. I C 38/12

I. zmienia zaskarżony wyrok: w punkcie 2 (drugim) w ten tylko sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 20 (dwadzieścia) złotych na rzecz każdego z nich zamiast kwoty 40 złotych solidarnie, w punkcie 4 (czwartym) w całości i nie obciąża powodów kosztami zastępstwa procesowego;

II. oddala apelacje powodów i pozwanego w pozostałych częściach;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Sandomierzu na rzecz adwokata K. Ż. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 288/14

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądań, powodowie R. K. i D. K. domagali się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od pozwanego W. M. kwoty 40 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu zasądził od pozwanego W. M. na rzecz powodów R. K. i D. K. kwoty po 1000 zł oraz zasądził od pozwanego W. M. na rzecz powodów R. K. i D. K. solidarnie kwotę 40 zł; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził na rzecz pozwanego W. M. solidarnie od powodów R. K. i D. K. kwotę 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu w pozostałej części; zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sandomierzu na rzecz adwokata K. Ż. kwotę 1476 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 kwietnia 2010 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sandomierzu W. M. na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu z 2 czerwca 2009 r., sygn. akt I C 101/08, zaopatrzonego w dniu 23 marca 2010 r. w klauzulę wykonalności przez Sąd Okręgowy w Kielcach - wszczął na rzecz B. P. przeciwko R. K. i T. K. egzekucję, której głównym przedmiotem było opróżnienie przez dłużników lokalu użytkowego położonego w S. przy ulicy(...) Postanowieniem z 16 maja 2011 r. komornik ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji w łącznej wysokości 10728,93 zł, w całości obciążył nimi dłużników oraz wezwał ich do uiszczenia kwot 9592,77 zł i 817,44 zł tytułem kosztów egzekucyjnych w terminie 7 dni od doręczenia postanowienia, pod rygorem egzekucji. Odpisy postanowienia dłużnicy otrzymali w dniu 13 czerwca 2011 r. i złożyli w ustawowym terminie skargę na czynności komornika. Mimo to, w dniu 5 lipca 2011 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sandomierzu W. M. w celu wyegzekwowania wymienionych wcześniej kwot w sprawie Km 418/10 zawiadomił o zajęciu rachunków bankowych R. K. i T. K., w tym również w banku (...) S.A. Także te czynności zostały zaskarżone przez dłużników. Komornik nie przychylił się do zarzutów skarżących. Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu w sprawie I Co 666/11 uchylił postanowienie komornika sądowego W. M. z dnia 16 maja 2011 r. Na skutek zażaleń wierzycielki i komornika Sąd Okręgowy w Kielcach postanowieniem z dnia 5 stycznia 2012 r., sygn. II Cz 1298/11 zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylił czynność komornika z dnia 16 maja 2011 r. w części obejmującej koszty za czynności w asyście Policji, w kwotach 705,67 zł i 54,07 zł oraz oddalił w pozostałej części skargę i zażalenie. Prawomocnym postanowieniem z 23 sierpnia 2011 r., sygn. I Co 765/11 Sąd Rejonowy w Sandomierzu uchylił zaskarżoną czynność komornika W. M. – zajęcie rachunku bankowego dłużników w banku (...) SAi w (...) Banku S.A., podjętą dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie Km 418/10. Odpis tego orzeczenia wraz z innymi przesyłkami otrzymał w biurze podawczym Sądu pracownik komornika P. O., co potwierdził własnoręcznym podpisem w książce nadawczej, a następnie dostarczył przesyłkę do kancelarii pracodawcy. Mimo to W. M. nie podjął w 2011 r. żadnych czynności zmierzających do zrealizowania postanowienia sądowego. Pismem z dnia 26 października 2011 r. R. K. zwróciła się do komornika o odstąpienie od blokady kont bankowych w zakresie wpływu z tytułu rent i emerytur z ZUS oraz o zwrot ściągniętej kwoty 2495,30 zł, podnosząc iż były to sumy należące do jej syna D. K., współposiadacza zajętego konta w (...) SA. W dniu 27 października 2011 r. komornik ograniczył zajęcie rachunku bankowego w (...) SA o kwoty wpływające z tytułu świadczenia emerytalno – rentowego z ZUS, a postanowieniem z dnia 3 listopada 2011 r. oddalił wniosek dłużniczki o zwrot kwot przekazanych przez (...) SA z tytułu zajęcia rachunku bankowego, natomiast Sąd Rejonowy w Sandomierzu oddalił skargę dłużników na tę czynność komornika, zważywszy na treść akt egzekucyjnych, niezawierających odpisu postanowienia Sądu z 23 sierpnia 2011 r., sygn. I Co 765/11. Pismem z 3 stycznia 2012 r. komornik wezwał R. K. do wskazania jej udziałów w rachunku bankowym w (...) SA oraz do złożenia kopii umowy rachunku bankowego - w terminie tygodniowym, pod rygorem przyjęcia, iż udziały w rachunku są równe. Dnia 5 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu ponownie doręczył komornikowi odpis prawomocnego postanowienia z 23 sierpnia 2011 r., wydanego w sprawie I Co 765/11 i tego samego dnia komornik wystosował do banku (...) SA pismo w przedmiocie odwołania zajęcia rachunku bankowego. Bank (...) SA w 2011 r. przekazał komornikowi z zajętego rachunku łącznie 2515,50 zł (2395,50 zł oraz 120 zł – prowizję od wyegzekwowanych kwot w ramach zajęcia). W kwietniu 2012 r. komornik W. M. zwrócił powodom wyegzekwowaną kwotę 2395,50 zł oraz 80 zł tytułem części prowizji pobranej przez bank. Zajęcie rachunku bankowego w (...) SA negatywnie wpłynęło na sytuację rodzinną i życiową powodów. Przez kilka miesięcy nie mogli oni korzystać w pełni ze zgromadzonych na rachunku środków, z karty kredytowej i udzielonego debetu oraz dokonywać operacji przez Internet, co przy niepełnosprawności niektórych członków rodziny stanowiło dotąd duże ułatwienie. Powódka była zmuszona w związku z tą sytuacją prowadzić intensywną korespondencję z bankiem, rozmowy z jego pracownikami, udzielać wyjaśnień organowi egzekucyjnemu, podważać nieprawidłowość niektórych czynności komornika w drodze skargi,

co miało ujemny wpływ na sytuację życiową powodów, wprowadzało nerwową atmosferę w rodzinie i skutkowało naruszeniem dóbr osobistych powodów – poczucia bezpieczeństwa, godności oraz wolności w aspekcie materialnym. D. K. ma 32 lata, jest niepełnosprawny intelektualnie, pobiera rentę socjalną i zasiłek pielęgnacyjny w łącznej kwocie ponad 700 zł miesięcznie. R. K. ma 56 lat, pobiera emeryturę w wysokości około 700 zł miesięcznie. Ma dwóch synów, w tym jednego małoletniego. W 2011 r. osiągnęła dochód 150 zł z tytułu działalności twórczej, od 2012 r. przekazuje alimenty na rzecz syna K. K. w kwocie 300 zł miesięcznie. Mąż powódki T. K. jest przewlekle chory na SM. Komornik W. M. ma 39 lat, posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Uzyskuje dochód z prowadzonej działalności w kwocie 10000 zł netto miesięcznie, spłaca kredyt z tytułu nabycia nieruchomości w kwocie 4000 zł miesięcznie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy przyjął, że komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sandomierzu W. M. przez swoje niezgodne z prawem działanie (egzekwowanie nieprawomocnego postanowienia z 16 maja 2011 r. przez zajęcie w dniu 5 lipca 2011 r. rachunku bankowego oraz nieodwołanie zajęcia rachunku do początku kwietnia 2012 r. - mimo uchylecia tej czynności przez Sąd, a także niepodjęcie do końca 2011 r. czynności zmierzających do zwolnienia od egzekucji udziału D. K. w rachunku bankowym, mimo otrzymania od powódki pisma z dnia 26 października 2011 r.) wyrządził powodom szkodę majątkową w kwocie 40 zł - niezwróconej dotychczas części pobranej przez Bank prowizji w wyniku zajęcia rachunku bankowego w (...) SA. Jako podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Sąd pierwszej instancji wskazał przepis art. 23 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. W ocenie Sądu Rejonowego, w wyniku bezprawnego zachowania pozwanego doszło też do wyrządzenia krzywdy powodom poprzez naruszenie ich dóbr osobistych (godność, poczucie bezpieczeństwa, wolność w aspekcie materialnym), a rodzaj naruszonych dóbr, zakres ich naruszenia, brak nieodwracalnych następstw i okres trwania naruszeń uzasadniały, zdaniem Sądu pierwszej instancji, przyznanie każdemu z powodów kwot po 1000 zł zadośćuczynienia, które są adekwatne do doznanej krzywdy, spełniają funkcję kompensacyjną. W pozostałej części Sąd Rejonowy oddalił powództwo o zadośćuczynienie jako wygórowane. Sąd wskazał, że solidarność zasądzenia odszkodowania ma swoją podstawę z uwagi na pobranie przez Bank w wyniku bezprawnego zachowania komornika opłat dotyczących wspólnego rachunku powodów, natomiast zadośćuczynienie może być przyznane temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, stąd niemożliwe jest solidarne zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz kilku osób. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy podał przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosły obie strony.

Powodowie zaskarżyli orzeczenie Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt 3. i 4. wyroku, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia - poprzez ustalenie, iż zakres naruszenia dóbr osobistych powodów oraz nieudowodnienie długofalowego wpływu bezprawnego działania komornika sądowego na sytuację materialną powodów, pozbawienie ich środków do życia, a także brak nieodwracalnych następstw tych okoliczności uzasadnia oddalenie żądania powodów ponad kwotę po 1000 zł na rzecz każdego z nich,
- niezastosowanie art. 102 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w sytuacji, gdy stan majątkowy powodów uzasadnia nieobciążanie ich kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Powodowie domagali się zmiany wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienia powództwa w całości oraz zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu i nieobciążania powodów kosztami procesu na rzecz pozwanego, a także zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości, zarzucając naruszenie art. 233 k.p.c. przez błędną i arbitralną ocenę dowodów, polegającą na przyjęciu, iż: P. O. był umocowany przez W. M. do odbioru korespondencji, udowodniono skuteczne doręczenie pozwanemu postanowienia, zachowaniu pozwanego można przypisać znamiona winy i odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę, udowodniono wysokość poniesionych przez powodów strat

materialnych i niematerialnych oraz związek przyczynowy między działaniami pozwanego i stratami poniesionymi przez powodów.

Wskazując na powyższe, pozwany domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Co do apelacji pozwanego

Apelacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie 2. w ten tylko sposób, że zamiast solidarnego zasądzenia odszkodowania w kwocie 40 zł od pozwanego na rzecz powodów, zasądzono od pozwanego kwoty po 20 zł na rzecz każdego z powodów. Zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 k.c.). W rozpoznawanym przypadku brak było podstawy dla przyjęcia solidarności wierzycieli, jej źródła nie mogła stanowić wspólność rachunku bankowego. Skoro nie zostały ustalone przypadające powodom udziały we wspólnym rachunku, to z domniemania równości udziałów w rachunku wspólnym, wynika konieczność zasądzenia prawidłowo wyliczonego przez Sąd Rejonowy odszkodowania w kwocie 40 zł w częściach równych na rzecz każdego z powodów, czyli po 20 zł na rzecz każdego z nich (art. 379 § 1 k.c.).

O powyższej zmianie Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałej części apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Rejonowy na podstawie przeprowadzonych dowodów dokonał trafnych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy akceptuje i przyjmuje za własne. Sąd pierwszej instancji wyprowadził z tych ustaleń właściwy wniosek istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a mianowicie, że powodowie wykazali przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego, określone w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zmianami), zgodnie z którym komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności – przy czym odpowiedzialność ta zachodzi bez względu na zawinienie komornika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2010 r., V CSK 279/09, LEX nr 585901). Stosownie do art. 36 ust. 3 powołanej ustawy, komornik odpowiada za działania własne związane z postępowaniem egzekucyjnym, a także za działania zatrudnionych przez niego asesorów, aplikantów, pozostałych pracowników oraz innych osób niezbędnych do obsługi kancelarii. Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że odpowiedzialność komornika obejmuje wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie szkodę – zarówno majątkową, jak i niemajątkową (krzywdę). Wskazane przez Sąd pierwszej instancji niezgodne z prawem działania komornika – prowadzenie egzekucji kosztów wynikających z nieprawomocnego postanowienia z 16 maja 2011 r. (co naruszało przepis art. 770¹ k.p.c.) poprzez zajęcie w dniu 5 lipca 2011 r. rachunku bankowego R. K. i D. K. oraz nieodwołanie zajęcia rachunku do początku kwietnia 2012 r. - mimo uchylecia tej czynności przez Sąd w dniu 23 sierpnia 2011 r., o czym pozwany powziął wiadomość w dniu 28 września 2011 r., a także niepodjęcie przez komornika do końca 2011 r. czynności zmierzających do zwolnienia od egzekucji udziału D. K. w rachunku bankowym (naruszenie przepisu art. 891¹ § 1 k.p.c.), mimo otrzymania od powódki pisma z dnia 26 października 2011 r. – skutkowały powstaniem u powodów szkody z tytułu pobrania przez Bank niezwróconej dotychczas prowizji za dokonane potrącenia z rachunku w łącznej kwocie 40 zł oraz krzywdy związanej z naruszeniem dóbr osobistych - poczucia bezpieczeństwa, godności oraz wolności w aspekcie materialnym. Nie ulega wątpliwości, że wymieniona szkoda i krzywda wynikła w efekcie bezprawnego zachowania komornika i stanowiła normalne następstwo działań i zaniechań pozwanego (art. 361 § 1 k.c.). Skarżący nie negował przedstawionych przez powodów dokumentów potwierdzających wysokość potrąceń i prowizji pobranych przez bank (...) SA w związku z zajęciem rachunku powodów, nie wykazał też, że wymieniona szkoda powodów powstałaby niezależnie od działań czy zaniechań komornika. Sąd Rejonowy słusznie oparł swoje ustalenia dotyczące faktu skutecznego doręczenia W. M. w dniu 28 września 2011 r. odpisu postanowienia z dnia 23 sierpnia 2011 r., wydanego w sprawie I Co 765/11 na zeznaniach świadka P. O.. Wskazany pracownik kancelarii komornika szczegółowo opisał praktykę odbioru przesyłek, podnosząc, iż wprawdzie do czerwca 2012 r. nie posiadał on pisemnego upoważnienia od pozwanego do odbioru korespondencji z Sądu Rejonowego w Sandomierzu, jednak co najmniej od połowy 2011 r. odbierał takie przesyłki z biura podawczego Sądu - kwitował ich

odbiór własnoręcznym podpisem, a następnie przekazywał je upoważnionej pracownicy kancelarii, o czym pozwany wiedział i nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń w tym zakresie (k. 71v – 72). Powyższe okoliczności potwierdza też adnotacja w książce nadawczej Sądu Rejonowego w Sandomierzu, znajdująca się w aktach sprawy I Co 765/11. Pozwany nie przedstawił innych dowodów, pozwalających na przyjęcie, że odpis postanowienia z dnia 23 sierpnia 2011 r. nie trafił do kancelarii komornika w dniu 28 września 2011 r. Wypada zauważyć, iż W. M., wiedząc o złożeniu przez dłużników skargi na określoną czynność mógł z łatwością ustalić w Sądzie Rejonowym w Sandomierzu sposób załatwienia skargi.

Aby zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. mógł być uznany za skutecznie podniesiony, trzeba dowieść, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że zgłoszenie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może jedynie wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, iż Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139 i z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10/189). Pozwany, polemizując z dokonаныmi przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami, nie wykazał jakichkolwiek błędów w logice wniosku Sądu Rejonowego, pozwalających na stwierdzenie, że ocena dowodów dokonana przez ten Sąd była dowolna.

Co do apelacji powodów

Apelacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Niezasadne są zarzuty apelacji co do błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy zakresu naruszenia dóbr osobistych powodów. Sąd pierwszej instancji, rozważając krzywdę powodów wynikającą z naruszenia przez komornika ich godności, poczucia bezpieczeństwa i wolności w aspekcie materialnym uwzględnił rodzaj naruszonych dóbr, zakres ich naruszenia (wywołanie okresowej uciążliwości w życiu rodzinnym powodów poprzez niemożność pełnego korzystania z dobrodziejstw posiadania rachunku bankowego - niemożność wykonywania przelewów internetowych, korzystania ze środków zgromadzonych na koncie i z przyznanego debetu, konieczność dochodzenia swoich praw w różnych instytucjach, a z drugiej strony brak dowodów na długofalowy wpływ tych naruszeń na sytuację materialną powodów, pozbawienie ich środków do życia czy stan zdrowia poszczególnych członków rodziny), czas trwania naruszeń oraz brak nieodwracalnych następstw naruszenia dóbr osobistych powodów. Również w ocenie Sądu Okręgowego, zasądzone na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienie w kwocie po 1000 zł przedstawia realną wartość i pełni funkcję kompensacyjną - pozwala złagodzić skutki naruszenia dóbr osobistych R. K. i D. K.. Podnoszone w apelacji okoliczności, iż na skutek działań komornika powodowie nie mieli możliwości zakupu żywności i leków, musieli zrezygnować z planów zainwestowania części zajętych środków oraz musieli zaciągać pożyczki u osób fizycznych, co wpłynęło na ich wizerunek w środowisku – nie zostały w żaden sposób udowodnione. W tym stanie rzeczy zasądzone przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienia nie mogą być uznane za niskie. Korygowanie przez Sąd drugiej instancji zasądzonych zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2004 r., I CK 219/04, LEX nr 146356).

Zdaniem Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie przez Sąd Rejonowy o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. pozbawia ekonomicznego znaczenia zadośćuczynień zasądzonych na rzecz powodów. Ocenny charakter tych żądań i trudna sytuacja materialna R. K. i D. K. uzasadniały zmianę w tym zakresie orzeczenia Sądu pierwszej instancji i odstąpienie od obciążania powodów kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego, zwłaszcza że zapłata tych kosztów - zbliżonych kwotowo do wysokości przyznaných zadośćuczynień - sprawiłaby, iż mimo częściowej racji swoich żądań, powodowie nie odnieśliby żadnej satysfakcji finansowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 4. w całości i nie obciążył powodów kosztami zastępstwa procesowego, a w pozostałej części oddalił apelację powodów jako bezzasadną - na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., znosząc wzajemnie te koszty ze względu na niewielki zakres uwzględnienia każdej z apelacji.

Wysokość przyznanych od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sandomierzu na rzecz adwokat K. Ż. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym wynika z § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461).